

Ето защо събирането на разпокъсаните фашистки учителски организации във никой случай не ще бжде придобивка за учителството. Това се доказва нагледно от постигнатото през 1931 г. обединение между КУС и Пр. У. С. Самите учители, ратници за това обединение, констатираха, че то не е допринесло нищо, нито за масовизиране на новия съюз с привличане на неорганизираните учители, нито новият обединен съюз е могъл да извоюва някакви придобивки за класните и прогимназиални учители. Напротив, тяхното положение се влошава от ден на ден все повече. „Страшно униние е обзело учителството. Във нищо няма вяра, апатия във всичко (Уч. вестник бр. 20, 1933 г.). Такива само могат да бъдат резултатите от механическото обединение на организации, стоящи на фашистки позиции и, следователно, възпиращи учителството от всяка действителна борба за подобрене тежкото му положение.

Налага се въпросът: „Защо тогава съществуващите фашизирани учителски организации не се обединяват, щом като не ги делят никакви принципи, различия, и щом като това е желанието на членовете им?“

Ако мотивите да се отхвърли предложението на бившата О. у. сл. пр. някога бяха класови, то тук те са партийно-котерийни и лично кариеристични. Борба за влияние на буржуазни котерии, борба за добре платените ръководни места във управлението на съюзите, страх от изместване, борба за депутатски и министерски кресла, за ръководни служби във министерството, директорски постове, прокарване съставените учебници и ръководства, командировки и пр., и пр. Ето истинските причини за нереализираното обединение между стоящите на еднакви фашистки позиции БУС и КУС, при което БУС е по-упорит, понеже брани по-голямата плячка — по-голямата членска маса и по-добро финансово положение.

Но по време на XXXI конгрес на БУС, група гимназиални, прогимназиални и първоначални учители издава и пръска между делегатите на заседаващите последователно през ваканцията на 1929 год. три учителски конгреса единият позив, във който се констатира, че поради егоистичните интереси на водачите „обединението никога няма да стане чрез преговорите на върховете, а трябва да се наложи, да се започне отдолу от самото учителство, както вече е почнато от варненци, провадийци и др.“ На следния XXXII конгрес се пръска между делегатите новият позив от „група учители, организирани във БУС“, във който между другото се казва:

„*Лъвцицата* във БУС, която до скоро беше слаба, идейно неединакава и организационно бездейна и плаха, почва да разбира огромната роля, която ѝ предстои да изиграе, както за активизирането на БУС, тъй и за активизирането на никъде още неорганизираните учители у нас. Тя, преди всичко, е за истинска борба за защита на интересите, свободата и правата на народното учителство и, за тази цел, тя е най-искрено и последователно за *обединението* на всички учителски съюзи във един български учителски съюз, който от своя страна и заедно с другите съюзи на държавните наемници да влезе във Общия съюз на всички частни и държавни наемници във